

Arrest

**nr. 85 659 van 7 augustus 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DUPONT, loco advocaat M. WARLOP, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 10 oktober 2011 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 26 oktober 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 20 februari 2012.

1.3. Op 29 maart 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 30 maart 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit. U bent een yezidi die op 31 juli 1992 in Ninewa is geboren. U hebt daar uw hele leven in hetzelfde complex gewoond. U bent nooit naar school gegaan en hebt nooit gewerkt. Uw vader werkte in een zaak waar aluminium ramen, deuren en kasten werden verkocht. Hij hield deze zaak samen met uw ooms open, waaronder uw oom I.(...) K.(...) H.(...) (O.V.6.767.478) en uw oom M.(...), de vader van D.(...) M.(...) Q.(...) A.(...) (O.V. 6.893.399). Op 3 januari 2011 kwamen drie Arabieren in deze winkel. Ze wisten dat de zaak goed draaide en wilden deze overnemen. Uw vader en uw ooms gingen hier echter niet mee akkoord. Op 5 januari 2011 kwamen dezelfde Arabieren terug langs en stelden ze hen voor de keuze: ofwel moesten ze de winkel verkopen ofwel moesten ze de Arabieren in de helft van de winst laten delen. Uw vader en uw ooms weigerden nogmaals. Op 10 januari 2011 kwamen de Arabieren een derde keer langs. Ze zeiden dat uw vader en ooms moesten verkopen. Ze bleven weigeren. Hierop antwoordden de Arabieren dat ze dat nog wel zouden zien. Uit angst dat hier verdere problemen zouden door ontstaan, besloten uw vader en ooms de zaak diezelfde dag te sluiten. De zaak werd terug verkocht aan de christen van wie ze de zaak ooit zelf hadden overgenomen. Later kwamen jullie te weten dat die drie Arabieren tot de groepering "Dawlat Al Iraq Al Islamiya" (De Islamitische Staat Irak) behoorden. Begin september 2011 kwam een moslimjongen kleren verkopen bij u voor de deur. U kocht kleren van hem. De tweede keer dat hij kleren kwam verkopen, ongeveer twee weken later, vroeg hij u om water. Wanneer u hem dit wilde geven, zei hij dat hij geen water wilde drinken van yezidi's, maar dat hij je wel wilde meenemen. U vertelde dit aan niemand, maar vroeg uw vader u te helpen het land te verlaten. Op 1 oktober 2011 hebt u Irak verlaten samen met uw neef D.(...). Uw oom I.(...) was reeds in februari 2011 naar België gevlucht omwille van de problemen met de winkel. Hij vroeg hier asiel aan op 14 februari 2011. Op 10 oktober 2011 zijn u en uw neef in België aangekomen en hebben jullie hier asiel aangevraagd.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende originele documenten voor: uw nationaliteitsbewijs (dd. 22/8/09), een attest dat u yezidi bent en een attest van uw Belgische opleidingsinstelling. Verder legt u tevens kopieën voor van uw identiteitskaart (dd. 28/4/07), uw woonstkaart, uw voedselrantsoenkaart, de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs van uw vader.

B. Motivering

Er dient, na uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS), te worden opgemerkt dat u noch aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Vooreerst dient door het Commissariaat-generaal te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag deels baseert op dezelfde problemen die uw oom I.(...) in uw land van herkomst ondervond, namelijk de problemen in verband met de winkel van uw vader en ooms (CGVS p.10-13). De asielaanvraag van deze laatste werd echter door het CGVS ongeloofwaardig bevonden vanwege meerdere discrepanties in zijn verklaringen. Hierdoor rijzen ook vraagtekens bij de waarachtigheid van uw asielrelaas. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw oom is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste (een kopie hiervan werd aan het administratieve dossier toegevoegd).

Voorts kunnen uw eigen verklaringen over deze gebeurtenissen het CGVS er onvoldoende van overtuigen dat deze toch werkelijk zouden hebben plaatsgevonden. U legt hierover immers slechts **vage en incoherente verklaringen** af. Zo verklaart u al sinds januari 2011 te weten dat die Arabieren tot de groepering "Dawlat Al Iraq Al Islamiya" behoorden. Dit is zeer opmerkelijk in het licht van de vaststelling dat uw oom in juni 2011 tegenover het CGVS verklaarde niet te weten wie die Arabieren waren of tot welke groepering ze behoorden (CGVS I.(...), p.9). Bovendien bleek u bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) met geen woord te reppen over deze groepering. Integendeel vermeldde u louter dat het om onbekende Arabieren ging. Wanneer u gevraagd wordt waarom u hiervan dan geen melding maakte tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS, past u uw verklaringen aan en zei u dit op dat moment nog niet te hebben geweten. Als u er dan op wordt gewezen dat u ervoor aanhaalde hier al sinds januari 2011 van op de hoogte geweest te zijn, ontkent u simpelweg dit gezegd te hebben (CGVS p.11-12). Hierbij aansluitend dient te worden opgemerkt dat uw neef D.(...) dan weer beweert dat hij al sinds mei 2011 op de hoogte was dat die Arabieren tot "Dawlat Al Iraq Al Islamiya" behoorden. Ook hij past even later, wanneer hij geconfronteerd wordt met zijn vragenlijst van het CGVS, zijn verklaringen hieromtrent aan (CGVS D.(...), p.13, 18).

Daarenboven is het ook opmerkelijk dat u geen enkele informatie over deze organisatie kunt geven. U weet niet wat hun gedachtengoed is, noch wie hun leiders of verantwoordelijken zijn. Bovendien hebt u ook nagelaten hier meer over proberen te weten komen (CGVS p.12). Van iemand die de ingrijpende beslissing neemt om haar land te verlaten, kan worden aangenomen dat deze alles in het

werk zou stellen zoveel mogelijk over de situatie te weten te komen, zodanig dat zij haar vrees voor vervolging voldoende kan inschatten. Dat u dit niet tast uw algehele geloofwaardigheid verder aan. Zo er toch nog enig geloof zou kunnen worden gehecht aan uw verklaring dat uw vader en ooms problemen zouden hebben gekend met hun winkel, dient te worden vastgesteld dat u geen aanwijzingen kunt geven dat u omwille hiervan actueel een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren. U hebt immers nergens aangehaald dat u omwille van deze reden persoonlijk problemen hebt ondervonden.

Wat betreft het enige persoonlijke probleem dat u zou hebben ondervonden, namelijk het dreigement tot **ontvoering**, kunnen tevens enkele bemerkingen worden gemaakt. Vooreerst is het, zeker in het licht van de twijfels die reeds rijzen omtrent uw vluchtmotieven in verband met de winkel, zeer opmerkelijk dat u bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS geen enkel gewag heeft gemaakt van deze persoonlijke bedreiging. Dit is des te meer opmerkelijk daar het uw enkele persoonlijke probleem zou zijn geweest en u duidelijk aanhaalt dat dit de aanleiding voor u was om te beslissen Irak te verlaten. Dat u dit niet heeft vermeld, doet ernstige twijfels rijzen over de waarachtigheid ervan, ook al haalt u het spontaan aan bij het begin van uw gehoor op het CGVS en verklaart u dat u schrik had om dit te vertellen. Er kan immers worden aangenomen dat wanneer iemand asiel aanvraagt in een land, hij of zij alle essentiële vluchtmotieven opgeeft. Bovendien kan worden gewezen op het feit dat u ook over dit incident slechts vage verklaringen aflegt. Zo hebt u er geen idee van wie die jongen was of welke organisatie hierachter zat. U haalt ook aan dat drie andere yezidi meisjes op dergelijke manier zouden zijn meegenomen, maar kunt niet precies zeggen wanneer dit plaatsvond, of ze ervoor ook bedreigd werden of hoe die meisjes heetten (CGVS p.3, 15). U hebt ook geen enkele moeite gedaan om hier meer over te weten te komen (CGVS p.15). Een dergelijke laconieke houding doet andermaal afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw vrees.

Bovendien, zelfs al zou enig geloof kunnen worden gehecht aan het feit dat die jongen zei dat hij u zou ontvoeren, dan nog hebt u **geen enkele aanwijzing** als zou u **actueel** nog een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hoeven te koesteren. Immers na september 2011 heeft niemand nog iets gehoord of gezien in verband met die jongen, hoewel u nog wel gedurende enkele weken, tot uw laatste dag in Irak gewoon thuis verbleef (CGVS p.3-5). Dit is bevreemdend aangezien de jongen u wel wist wonen, aangezien u hem ontmoette toen hij voor uw huis kleren verkocht (CGVS p.14). Uw ouders, broers en zussen verblijven momenteel nog steeds op hetzelfde adres en ook zij ondervinden geen concrete problemen meer (CGVS p.6-7, 15). U hebt dus niet aannemelijk kunnen maken dat u persoonlijk bij uw terugkeer naar Irak een reëel risico loopt ontvoerd te worden.

Omwille van bovenstaande redenen dient te worden gesteld dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit de provincie Ninewa in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Irak en meer in het bijzonder ook in de provincie Ninewa merkbaar verbeterd is. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in Ninewa is gedaald. Verder wordt duidelijk vastgesteld dat er een verschuiving is van het type geweld dat nog voorkomt. Het geweld dat specifiek gericht wordt tegen bepaalde beroepsgroepen is gestegen terwijl het geweld tegen bepaalde minderheden o.a. tegen de Christenen blijft voortduren. Naast de evolutie naar meer doelgericht geweld, wordt vastgesteld dat het terroristisch geweld is afgenomen en meer evolueert naar crimineel geweld. Slechts sporadisch werden nog grootschalige bomaanslagen gepleegd in Ninewa. De belangrijkste aanslagen werden gericht tegen de Iraakse veiligheidsdiensten. Het risico om met geweld geconfronteerd te worden is voor het merendeel van de burgers die in de provincie Ninewa leven, verminderd. Voor bepaalde groepen blijft de situatie wel risicovol o.a. voor de leden van de Iraakse veiligheidsdiensten en ook voor religieuze minderheden o.a. de Christenen. Ze zijn ofwel het slachtoffer van doelgerichte aanslagen ofwel doelgericht geweld tegen individuen. Het doelgericht geweld tegen individuen wordt vooral gepleegd tegen leiders van bepaalde beroepscategorieën o.a. politieke leiders, rechters, leiders van Sahwa, leiders van de veiligheidsdiensten en overheidsambtenaren met een hoog profiel (zie bijgevoegde SRB " De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Ninewa/Kirkuk dd. 5 januari 2012).

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden o.a. in Bagdad enkele zware aanslagen

gepleegd. In Ninewa is sinds het vertrek van de Amerikanen echter geen sprake van een uitzonderlijke opflakking van het geweld. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in de provincie Ninewa subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld in het aan de gang zijnde conflict in Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in de provincie Ninewa aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Ninewa blijkt dat er sporadisch zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De algemene veiligheidssituatie is reeds geruime tijd merkelijk verbeterd. Het terroristische geweld is afgenomen en meer geëvolueerd naar crimineel geweld. Verder is het geweld doelgericht van aard en viseert het bepaalde beroepsgroepen en minderheden. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in de provincie Ninewa is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit de provincie Ninewa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Ninewa aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Wat de door u neergelegde **documenten** betreft dient te worden opgemerkt dat deze niets aan bovenstaande appreciatie kunnen wijzigen. Ze kunnen immers niet dienen als bewijs voor de door u aangehaalde vervolgingsfeiten en kunnen de beslissing dan ook niet in positieve zin ombuigen. Het gaat hier immers slechts om uw nationaliteitsbewijs (dd. 22/8/09), een attest dat u yezidi bent, een attest van uw Belgische opleidingsinstelling en kopieën van uw identiteitskaart (dd. 28/4/07), uw woonstkaart, uw voedselrantsoenkaart, de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs van uw vader. Deze documenten kunnen enkel dienen ter ondersteuning van uw herkomst en identiteit, dewelke hier sowieso niet ter discussie staan.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat ook in hoofde van uw neef D.(...) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève, de artikelen 48/3, §2, §3, b) en d), 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemene rechtsbeginselen, tracht verzoekster de in de bestreden beslissing aangehaalde vage en incoherente verklaringen omtrent de problemen in verband met de winkel van haar vader en ooms, alsook het aanvankelijk niet vermelden van het dreigement haar te ontvoeren te vergoelijken door te verwijzen naar haar ongeschooldheid, haar jeugdige leeftijd en het gebrek aan bewegingsvrijheid in Irak en laakt zij dat hiermee bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden. Daarnaast wijst zij erop dat het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vollediger en uitvoeriger is en tot doel moet hebben om aanvullende informatie te kunnen aanbrengen. Verder voert verzoekster aan dat de commissaris-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen zich niet uitspreekt over haar behoefte aan bescherming, terwijl zij als Yezidi deel uitmaakt van een religieuze minderheid en een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3, §4, d) van de vreemdelingenwet. Verzoekster meent dat het niet is omdat de asielaanvragen van haar oom en haar neef niet geloofwaardig werden bevonden dat haar asielaanvraag dient te worden verworpen zonder te stellen of zij al dan niet bescherming nodig heeft. Zij heeft immers persoonlijke problemen. Verzoekster verwijst naar de definitie van vluchtelingen zoals opgenomen in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en meent dat zij volledig voldoet aan de in deze definitie aangegeven gronden zodat zij als vluchteling dient te worden erkend.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, voert verzoekster onder verwijzing naar de informatie gevoegd aan het administratief dossier aan dat zij verschillende redenen heeft om een onmenselijke behandeling te vrezen die de toekenning van subsidiaire bescherming rechtvaardigen en dat het duidelijk is dat zij in de onmogelijkheid verkeert om naar Irak terug te keren. Uit genoemde informatie blijkt volgens verzoekster immers dat de Yezidi minderheid in Ninewa nog steeds een specifiek doelwit vormt.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het eerste deel van de beslissing op uitgebreide wijze de verklaringen van verzoekster uiteenzet. Vervolgens worden de bevindingen weergegeven van het onderzoek van deze verklaringen. De commissaris-generaal concludeert ten slotte aan de hand van deze vaststellingen dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is derhalve genomen in overeenstemming met de wetbepalingen betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling, aangezien zij de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) zij haar asielaanvraag grotendeels baseert op dezelfde problemen die haar oom I. in Irak ondervond, namelijk de problemen in verband met de winkel van haar vader en ooms, en de asielaanvraag van deze laatste ongeloofwaardig werd bevonden vanwege meerdere discrepanties in zijn verklaringen, (ii) verzoekster zelf vage en incoherente verklaringen aflegt over deze gebeurtenissen, zoals wordt toegelicht, (iii) zo toch nog enig geloof zou kunnen worden gehecht aan haar verklaring dat haar vader en ooms problemen zou hebben gekend met hun winkel, verzoekster geen aanwijzingen kan geven dat zij omwille hiervan actueel een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren en (iv) zij van het enige persoonlijke probleem dat zij zou hebben ondervonden, namelijk het dreigement tot ontvoering, geen enkel gewag heeft gemaakt bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS terwijl zij duidelijk aanhaalt dat dit de aanleiding voor haar was om te beslissen Irak te verlaten, zij ook over dit incident slechts vage verklaringen aflegt en zelfs zo al enig geloof zou kunnen worden gehecht aan het feit dat die jongen zei dat hij haar zou ontvoeren, zij geen enkele aanwijzing heeft als zou zij actueel nog een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie hoeven te koesteren.

Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt aldus, in tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift, dat verzoeksters asielaanvraag niet louter werd afgewezen omwille van de in het kader van de asielaanvragen van haar oom en neef vastgestelde ongeloofwaardigheid en dat ook haar eigen verklaringen werden beoordeeld. Verzoekster betwist overigens niet dat haar asielrelaas grotendeels gebaseerd is op dezelfde problemen die haar oom in Irak ondervond. Gelet op de verbondenheid van verzoeksters asielrelaas met het asielrelaas van haar oom, kon de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook op goede gronden verwijzen naar de negatieve beslissing die werd getroffen ten aanzien van verzoeksters oom en de vastgestelde ongeloofwaardigheid van diens vluchtmotieven.

In de mate verzoekster de overige weigeringsmotieven, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, tracht te verschonen door te wijzen op haar ongeschooldheid, haar jeugdige leeftijd en het gebrek aan bewegingsvrijheid in Irak, kan zij niet in het minst overtuigen. Zelfs van een jonge, ongeschoolde vrouw kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat zij in zekere mate

de problemen kan toelichten die aanleiding gaven tot de vlucht uit haar land van herkomst. Ook het argument dat het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vollediger en uitvoeriger is en tot doel moet hebben om aanvullende informatie te kunnen aanbrengen, is niet dienstig. Niettegenstaande het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijs van verzoekster worden verwacht dat zij een dermate essentieel element zoals het dreigement tot ontvoering – het enige persoonlijke probleem dat zij zou hebben gekend en blijkens haar verklaringen tijdens het gehoor de rechtstreekse aanleiding om te beslissen Irak te verlaten – zou vermelden zo dit incident op enige waarheid zou berusten.

Zo verzoekster zich nog beroept op het voordeel van de twijfel, wijst de Raad erop dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54), wat in casu niet het geval is.

2.5. In zoverre verzoekster erop wijst dat zij als Yezidi deel uitmaakt van een religieuze minderheid en een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3, §4, d) van de vreemdelingenwet, benadrukt de Raad dat het louter behoren tot een bepaalde risicogroep niet volstaat om de erkenning van de vluchtelingenstatus te rechtvaardigen. Het behoren tot een bepaalde sociale groep wijst er immers niet automatisch op dat de asielzoeker wordt vervolgd. Om als vluchteling te worden erkend moet de asielzoeker zowel een gegronde vrees voor vervolging als de reden van deze vervolging wegens het behoren tot een bepaalde sociale groep aantonen. De persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging is aldus determinerend om als vluchteling te worden erkend. Zoals omstandig wordt toegelicht in de bestreden beslissing, slaagt verzoekster er evenwel niet in om de individualisering van haar vrees aan te tonen. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant daar het geen bewijs vormt van de hoedanigheid van vluchteling. Verzoekster toont niet aan dat het loutere feit Yezidi te zijn in Irak op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten niet betwist, laat staan ontkracht zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging.

2.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.8. Waar verzoekster onder verwijzing naar de informatie gevoegd aan het administratief dossier aanvoert dat haar de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend omdat zij, als behorende tot de Yezidi minderheid, verschillende redenen heeft om een onmenselijke behandeling te vrezen, herhaalt de Raad dat het loutere feit tot de Yezidi minderheid te behoren niet volstaat om gewag te maken van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke. Immers, zoals correct wordt uiteengezet in de bestreden beslissing, zijn de door verzoekster aangehaalde problemen die haar ertoe hebben gebracht haar land van herkomst te ontvluchten, ongeloofwaardig.

De Raad leest in de Subject Related Briefing (SRB) "Irak" "*De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak – Ninewa/Kirkkoek*" van 5 januari 2012, gevoegd aan het administratief dossier, weliswaar dat er in de provincie Ninewa een moeilijke situatie is voor minderheden, voornamelijk niet-moslims (Jezidi, Christenen), Shabakken en Turkmenen (p. 17). Daarnaast wordt gepreciseerd dat zij verschillende vormen van discriminatie ondervinden maar dat de doelgerichte aanvallen vooral gericht zijn tegen Christenen (SRB, p. 12-13 en p. 17). In acht genomen de informatie vervat in hoger genoemde SRB en mede gelet op het feit dat verzoekster geen persoonlijke bedreiging omwille van haar Yezidi religie aantoonde, is de Raad van oordeel dat het loutere feit Yezidi te zijn in Irak en de daaraan gekoppelde discriminatie niet volstaat om gewag te maken van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in haar hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

In zoverre verzoekster nog meent dat de beoordeling van de veiligheidssituatie door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de provincie Ninewa door zijn eigen bronnen wordt tegengesproken, waar in hoger genoemde SRB wordt gesteld dat in de provincies Ninewa en Kirkoeck nog steeds niet kan gesproken worden van een stabiele situatie (p. 17), benadrukt de Raad dat artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn/haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. De Raad leest in de SRB: *“Op basis van de cijfergegevens die specifiek zijn voor de provincie Ninewa en Kirkoeck, (...), blijkt dat de frequentie van het geweld en bijgevolg het risico op met geweld geconfronteerd te worden sterk gedaald is in beide provincies. De daling is het sterkst in Ninewa. Daar vielen in de eerste 8 maanden van 2011 nog slechts de helft van het aantal slachtoffers in vergelijking met vorig jaar. De indijking van het terroristische geweld dat vroeger vooral werd veroorzaakt door AQI zal daar vanzelfsprekend één van de grootste redenen voor zijn.”* (p. 17). Uit de informatie blijkt dat in Ninewa sporadisch zware aanslagen worden gepleegd doch, zoals de commissaris-terecht stelt is dit geen situatie van “open combat”. De algemene veiligheidssituatie is reeds geruime tijd merkkelijk verbeterd en het terroristische geweld is afgenomen en meer geëvolueerd naar crimineel geweld. Verder is het geweld doelgericht van aard en viseert het bepaalde beroepsgroepen en minderheden. Uit de lezing van de SRB kan worden besloten dat er actueel geen melding wordt gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. De Raad is derhalve van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een correcte wijze heeft gesteld dat *“Het geweld in de provincie Ninewa (...) niet aanhoudend (is) en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger (...) eerder beperkt (is).”* en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in de provincie Ninewa subsidiaire bescherming zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Badini machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.10. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoekster weerlegt de door de commissaris-generaal weerhouden motieven niet en zij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch toont zij aan dat zij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.11. Waar verzoekster in fine vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS